

להיות פעורה עד כדי כך

מאנגלית: אנה הרמן (שלוש נשים)
ועידית נבו (חמישה שירים נוספים)

שלוש נשים

שיר בשלושה קולות

תפאורה: מחלקת ילדות וסביבותיה

מאנגלית: אנה הרמן

קול ראשון:

אני אטית כמו העולם וסבלנית מאד.
החדשים חולפים ומתהפכים בי,
השמש והנוכבים מתחסיים אלי.
הלבנה דואגת לי באפן אישי יותר:
היא חוזרת וחולפת על פני, נוגהת פאחות רחמנית.
האם מה שעתידי לקרות מסב לה צער? איני חושבת כך.
הפוריות פשוט מכה אותה בתדהמה.

וכשאני יוצאת, מתרחש דבר מרעיש.
אינני צריכה לחשב או אפילו לערוך חזרות.
מה שקורה בתוכי יקרה בלי תשומת לב.
הפסיון עומד על הרקס,
הוא מסדר את נוצותיו החומות.
מה שאני יודעת חוקק חינוך על פני.
עלים ונצנים רוחשים סביבי. אני מוכנה.

קול שני:

כְּשֶׁרָאִיתִי אוֹתוֹ לְרֵאשׁוֹנָה, אֶת הַפְּעֻפּוּעַ הָאָדָם הַקָּטָן, לֹא הֶאֱמַנְתִּי.
הִבְטָתִי בַּגְּבָרִים שֶׁהָלְכוּ סְבִיבִי בַּמִּשְׁרָד. הֵם הָיוּ שְׂטוּחִים כָּל כֶּךָ!
הָיָה בָּהֶם דְּבִר־מָה קְרִטוֹנִי, וְעִכְשָׁו תַּפְּשֵׁתִי מָה הוּא –
אוֹתָהּ שְׂטִיחוֹת שְׂטוּחָהּ, שְׂטוּחָהּ, שְׂמֻמָּה נּוֹצְרִים רְעִינּוֹת, גְּזֵרוֹת שְׂמֻד,
בוֹלְדוֹזֵרִים, גִּילְיוֹטִינּוֹת, תָּאִים לְבָנִים שֶׁל צָרְחוֹת
נוֹצְרִים וְנוֹצְרִים עַד בְּלִי דֵי – וְהַמְּלָאכִים הַקָּרִים – הַמַּפְשָׁטִים.
יִשְׁבַּתִּי לֵיד שְׁלַחַן־הַכְּתִיבָה שְׁלִי בַּגְּבִיּוֹנִים, בְּנִעְלֵי עֶקְבִים,
וְהַמַּעְבִּיד שְׁלִי צָחַק: "הֵאֵם רָאִית מִשְׁהוּ מִבְּהִיל?
אֵת לְבָנָה כָּל כֶּךָ פֶּתָאֵם". וְאֲנִי לֹא אֶמְרֵתִי דְּבָר.
רָאִיתִי מוֹת בְּעֵצִים הָעֶרְמִים, רָאִיתִי מִשְׁהוּ נִלְקַח.
לֹא יָכַלְתִּי לְהֶאֱמִין. הֵאֵם קִשָּׁה כָּל כֶּךָ
לִנְפֹשׁ לְהַנִּיב פָּנִים אוֹ פֶּה?
הָאוֹתִיּוֹת מְגִיחוֹת מֵתוֹךְ הַמְּקָשִׁים הַשְּׁחוּרִים הָאֵלֶּה
וְהַמְּקָשִׁים הַשְּׁחוּרִים הָאֵלֶּה מְגִיחִים
מֵתוֹךְ הָאֲצָבָעוֹת הָאֶלְפֵּבֶתִיּוֹת שְׁלִי, הַמְּסֻדָּרוֹת חֲלָקִים,
חֲלָקִים, רְסִיסִים, זִיזִים, כָּל הַרְבוּיִים הַזּוֹהָרִים.
הַמּוֹת מֵתֵהוָה בִּי בְּעוֹדִי יוֹשֶׁבֶת. אֲנִי מְאֻבָּדֶת מִמֶּד.
רַכְבוֹת שׁוֹאֲגוֹת בְּאֲזֹנִי, אֵת נִנְטָשֶׁת, נִנְטָשֶׁת!
מִסֵּלֶת הַזְּמַן הַכְּסוּפָה מֵתְרוֹקֶנֶת בְּמִרְחָק,
הַרְקִיעַ הַלָּבָן מֵתְרוֹקֵן מֵהִבְטָחָתוֹ כְּמוֹ סֶפֶל.
אֵלֶּה כְּפוֹת־רִגְלִי, הֵהָדִים הַמְּכַנְיִים הָאֵלֶּה –
טִיק, טִיק, טִיק, זִיזֵי בְּרוֹל. אֲנִי אֶכּוֹלֶת חֶשֶׁךְ.

זוֹ מַחְלָה שְׂאֲנִי נוֹשֶׂאת עִמִּי הַבִּיטָה, זֶה מוֹת.
שׁוּב, זֶה מוֹת. הֵאֵם זֶה הָאֲוִיר,
חֲלָקִיקִי הֶהָרֶס הָאֵלֶּה שְׂאֲנִי גּוֹמְעֶת? הֵאֵם אֲנִי הִלֵּם־לֵב
שֶׁהוֹלֵךְ וְנִחְלָשׁ וְהוֹלֵךְ וְאוֹזֵל מוֹל פָּנֵי הַמְּלָאךְ הַקָּר?
הֵאֵם הוּא בְּאֶמֶת הַמֵּאֵהֵב שְׁלִי? הַמּוֹת הַזֶּה, הַמּוֹת הַזֶּה?
כְּשֶׁהֵייתִי יְלָדָה אֶהְבֵּתִי שֵׁם אֶכּוֹל־גָּרֵב.
הֵאֵם הַכֹּל בְּשֵׁל אוֹתוֹ הַחֹטָא, בְּשֵׁל אוֹתָהּ נִהְיָה נוֹשֶׁנָה אֶל הַמּוֹת?

קול שלישי:

אני זוכרת את הדקה שבה ידעתי לבטח.
צנה אחזה בעצי הערבה.
הפנים שצפו בברכה היו יפים, אבל לא היו פני שלי – –
היתה בהם ארשת גורלית, כמו בכל דבר אחר,
ומכל עבר ראיתי סכנות – יונים ומלים,
כוכבים ומקלחות זהב – – – עבורים! עבורים!
אני זוכרת כנף לבנה, קרה
ואת הפרבור העצום, הנורא למראית עין,
ששט והתקדם לעברי, כמו טירה, ממרום הנהר.
בכל ברבור יש נחש.
הוא גלש על פני המים. עינו היתה שחורה מכבד.
ראיתי בגלגל עינו את העולם – קטנטן, שחר ומרשע,
כל מלה קטנה נתלתה בכל מלה קטנה, ומעשה במעשה.
יום כחל וחם הלך והתרחם, קרם גידים ועור.
לא הייתי מוכנה. העננים הלבנים שנמתחו הצדה
משכו אותי לכל העברים.
לא הייתי מוכנה.
לא חלף בי צל יראת כבוד.
חשבתי שאוכל להתכחש להשלכות – – –
אבל היה מאחר מדי בשביל זה. היה מאחר מדי, והפנים
המשיכו לרקם את דמותם באהבה, כאלו הייתי מוכנה.

קול שני:

כל העולם משלג עכשו. אני איני בבית.
כמה לבנים הסדינים כאן. הפנים חסרי תוים.
הם קרחים ובלתי-אפשריים, כמו פניהם של ילדי,
אותם חולים קטנים החומקים בין זרועותי.
ילדים אחרים אינם נוגעים בי: כמה אימים הם.
יש בהם יותר מדי צבעים, יותר מדי חיים.
הם אינם שקטים,
שקטים כמו הריקות הקטנה שאני נושאת.
היו לי ההזדמנויות שלי. נסיתי ונסיתי.

תִּפְרַתִּי חַיִּים אֶל תּוֹכִי כְּמוֹ אֵיבֹר יְקֶר־מְצִיאוֹת,
וְצַעֲדֹתַי בְּזִהִירוֹת, בְּחֹשֶׁשׁ, כְּמוֹ דְּבַר יְקֶר־מְצִיאוֹת.
נִסִּיתִי לֹא לַחֲשֹׁב יוֹתֵר מְדִי. נִסִּיתִי לִהְיוֹת טִבְעִית.
נִסִּיתִי לֶאֱהָב אֶהְבָּה עוֹרָת, כְּמוֹ נָשִׁים אַחֲרוֹת,
לִהְיוֹת עוֹרָת בְּמִטָּה, עִם יְקִירִי הָעוֹר, הַמֵּתוֹק,
לֹא לְהִבִּיט וּלְחַפֵּשׂ בְּמַעֲבֵה הַחֲשֻׁכָּה אֶת הַפָּנִים הָאֲחֵרוֹת.
לֹא הִבְטָתִי. אֲבָל הַפָּנִים הָיוּ שָׁם,
פָּנָיו שֶׁל הֶלֶא־נוֹלָד שָׁאֵהָב כָּל כֶּךָ אֶת שְׁלֵמוֹתוֹ,
פָּנָיו שֶׁל הַמֵּת שְׁלִי שֶׁיִּכָּל לִהְיוֹת מְשֻׁלָּם
רַק בְּשִׁלּוֹתוֹ הַעֲמָקָה, רַק שָׁם תִּשְׁמַר קִדְשָׁתוֹ.
וְאִזּוּ בָּאוּ פָּנִים אַחֲרוֹת. פָּנִיהֶם שֶׁל עַמִּים,
מְמַשְׁלוֹת, פְּרָלְמָנְטִים, חֲבֵרוֹת,
פָּנִיהֶם חֲסֵרוֹת־הַפָּנִים שֶׁל גְּבָרִים חֲשׂוֹבִים.
הַגְּבָרִים הָאֵלֶּה טוֹרְדִים אֶת דַּעְתִּי,
הֵם מְקַנְאִים כָּל כֶּךָ בְּכָל דְּבַר בִּלְתִּי שָׁטוּחַ! הֵם אֵלִים קִנְאִים
שְׂרוּצִים לְהַשְׁטִיחַ אֶת כָּל הָעוֹלָם
מִשׁוּם שֶׁהֵם שְׁטוּחִים.
אֲנִי רוֹאֶה כִּיצַד הָאֵב מְשׁוּחָח עִם הַבֶּן.
שְׁטִיחוֹת כְּזוֹ אֵינָה יְכוּלָּה אֶלָּא לִהְיוֹת קְדוּשָׁה.
"תִּנּוּ לָנוּ לִיצֵר גֵּן עֵדֶן", הֵם אוֹמְרִים.
"תִּנּוּ לָנוּ לְהַשְׁטִיחַ וּלְכַבֵּס אֶת הַסֶּרַח הָעוֹדֵף מִתּוֹךְ הַנִּשְׁמוֹת".

קול ראשון:

אֲנִי שֶׁקָּטָה. אֲנִי שֶׁקָּטָה. זֶה הַשִּׁקָּט שֶׁלִּפְנֵי הַסַּעְרָה הַנּוֹרָאָה:
הַדָּקָה הַצְהָבָה שֶׁבָּאָה לִפְנֵי שְׁהִירוֹת הוֹלָכָת, כְּשֶׁהַעֲלִים
נוֹשְׂאִים אֶת כְּפוֹתֵיהֶם, אֶת חוֹרוֹנָם. כְּמָה שֶׁקָּט כָּאֵן.
הַסְדִּינִים וְהַפָּנִים לְבָנִים וְעֲצוּרִים כְּמוֹ שְׁעוֹנִים.
קוֹלוֹת נְסוּגִים וּמִשְׁתַּטְּחִים. כְּתִב־הַחֲרָטְמִים הַגְּלוּי שֶׁלָּהֶם
מִשְׁתַּטְּח לְכַדִּי מִסָּד שֶׁל קֶלֶף לְהַגְפַּת הָרוּחַ.
הֵם מְצִירִים סוּדוֹת כְּמוֹסִים בְּעֶרְבִית, בְּסִינִית!
אֲנִי חוֹמָה וּמְטַמְטָמָה. אֲנִי גֶרֶר שְׁעוֹמֵד לְהַתְבַּקֵּעַ.
הַחוּם חוֹלֵשׁ עַל כָּל נִימֵי נִפְשִׁי. זֶה חוּם עֲגוּם:
הוא אֵינָנו מְבַקֵּשׁ לְהַתְעַצֵּם אוֹ לְהַשְׁתַּנּוֹת.

הַדְּמוּמִים חוֹבְשִׁים לְרֹאשִׁי בְּרֹדֶס מְרִיָּה כָּחֹל.

הוּ צָבַע מְרַחֲקִים וְשִׁכְחָה! – –

מְתִי הִיא תְּבוּאָה, הַשְּׁנִיָּה שָׁבָה יִתְבַּקַּע הַזְּמַן

וְהָאִינְסוֹף יִצִּיף אוֹתִי, וְאֲנִי אֶטְבַּע בּוֹ כְּלִיל?

אֲנִי מְדַבֶּרֶת אֶל עֲצָמִי, רַק אֶל עֲצָמִי, מְבַדֶּדֶת – –

מְרוּחָה בְּחִמְרֵי חֲטוּי זוֹהָרִים, עֶקֶדָה כְּקֶרֶן.

הַהִמָּתְנָה רוֹבֶצֶת בְּכַבֻּדוֹת עַל עֶפְעָפִי. הִיא רוֹבֶצֶת כְּמוֹ שְׁנָה,

כְּמוֹ יָם עֲצוּס. מִרְחוֹק, מִרְחוֹק, אֲנִי מְרַגִּישָׁה אֵיךְ הַגֶּל הָרָאשׁוֹן

נוֹשֵׂא לְעֵבְרִי אֶת מִטְעֵן יְסוּרָיו, גּוֹאֵה וְקָרֵב מִבְּלִי שְׁאוּכָל לְהִמָּלֵט.

וְאֲנִי קוֹנֵכִיהָ מִהִדְּהֶדֶת בַּחוּף הַלֶּבֶן הַזֶּה,

נִצְבֶּת מוֹל הַקּוֹלוֹת הַחוֹלְשִׁים, מוֹל הַיְסוּד הַנוֹרָא.

קול שלישי:

עֲכָשׁוּ אֵינֶנִּי אֶלָּא הֵר, בִּינּוֹת לְנָשִׁים הָרוֹת.

הַרוֹפְאִים נָעִים בִּינֵינוּ כְּאִלוֹ מְמִדִּינוּ

מִפְחִידִים אֶת דַּעְתָּם. הֵם מַחֲיִכִּים חִיּוֹף אֲוִילִי.

הֵם אֲשָׁמִים בְּמִצְבִּי, וְהֵם יוֹדְעִים אֶת זֶה.

הֵם מַחְבְּקִים אֶת שְׁטִיחוֹתָם כְּמוֹ לוֹ הֵיטָה בְּרִיאוֹת.

וּמָה הֵיךְ לוֹ הִפְתָּעוּ כְּמוֹנִי?

הֲרִי הֵם הָיוּ מִשְׁתַּגְּעִים.

וּמָה אִם הַחַיִּים יִדְלָפוּ בֵּין יְרֵכֵי כְּפָלִים?

רְאִיתִי אֶת הַחֹדֶר הַלֶּבֶן עִם מִכְשִׁירָיו.

צִוְחוֹת שׁוֹחוֹת שָׁם. זֶה מְקוֹם חֶסֶר שְׁמֻחָה.

"זֶה הַמְּקוֹם שֶׁתְּבוֹאִי אֵלָיו כְּשֶׁתִּהְיִי מוֹכֵנָה".

בְּשָׁמִי הַלֵּילָה תִּלְוִי יָרֵחַ אָדָם שְׁטוּחַ. שְׁמִי הַלֵּילָה עֲמוּמִים מְדָם.

אֵינֶנִּי מוֹכֵנָה שֶׁשּׁוּם דָּבָר יִקְרָה.

הֵייתִי צְרִיכָה לְרַצַּח אֶת מִי שְׁרוֹצַח אוֹתִי.

קול ראשון:

אין גס אַכְזָרִי יוֹתֵר מִן הַגַּס הַזֶּה.
הַסּוֹסִים וּפְרָסוֹת הַבְּרָזִל גּוֹרְרִים אוֹתִי.
אֲנִי מַחְזִיקָה. אֲנִי מַחְזִיקָה מַעֲמָד. אֲנִי שׁוֹרֶדֶת עַד סוֹף הַדֶּרֶךְ.
מִנְהָרָה חֲשׂוּכָה, שְׂדֵרָכָה מוֹטָחוֹת וּמִתְנַגְּשׁוֹת הַשְּׁמוֹת,
הַשְּׁמוֹת, הַהִתְגַּלְמוּיוֹת, הַפְּנִים מְכוֹת הַבְּעָתָה.
אֲנִי מַחְבֵּלֶת.
אֵלּוּ כְּאֲבִים, אִיזוֹ עֲגָמָה, מְכַרִּיחִים אוֹתִי לִהְיוֹת אִמָּם?
הָאֵם תָּם כִּזֶּה יָכֹל לַהֲרֹג וְלַהֲרֹג? הוּא חוֹלֵב מִתּוֹכִי אֶת חַיִּי.
הָעֲצִים קְמָלִים וְהוֹלָכִים בְּרַחוּב. הַגֶּשֶׁם דּוֹקֵר.
אֲנִי טוֹעֶמֶת אֶת טַעְמוֹ בְּלִשׁוֹנִי, וְאֶת הָאִימוֹת בַּפִּעֲלָתָן,
הָאִימוֹת הָעוֹמְדוֹת וְהַשׁוֹהוֹת, הַסְּנִדְקִיּוֹת הַקְּלוּשׁוֹת,
עִם לֶבֶן הַהוֹלָם וְהוֹלָם, עִם תְּרַמְלִי הַכִּלִּים שֶׁלֶּהֱנָן.
אֲנִי אֶהְיֶה קִיר וְגַם, אֶהְיֶה לְמַגֵּן.
אֲנִי אֶהְיֶה שְׁמַיִם וְגִבְעָה שֶׁל טוֹב: לוֹ רַק אֶהְיֶה!

עֲצָמָה הוֹלֶכֶת וְצוֹמַחַת בְּתוֹכִי, נְחִישׁוֹת יִשְׁנָה.
אֲנִי מִתְנַפֶּצֶת כְּמוֹ הָעוֹלָם. יֵשׁ מִשְׁהוֹ שָׁחַר,
דִּחְף חֲזָק וְשָׁחַר. אֲנִי מְקַפֶּלֶת אֶת כְּפוֹת־יָדַי עַל הָר.
הָאוֹרִי סְמִיךְ. הוּא סְמִיךְ מַעַל הַפִּעֲלָה הַזֹּאת.
אֲנִי מְשַׁמֶּשֶׁת. אֲנִי הַלוֹמָה מְרַב שְׁמוּשׁ.
הַדִּחְף הַשָּׁחַר מוֹחֵץ אֶת עֵינִי.
אֲנִי רוֹאֶה דְּבָר.

קול שני:

אֲנִי מְאַשְׁמֶת, אֲנִי חוֹלֶמֶת עַל שְׁחִיטָה, עַל טֶבַח.
אֲנִי גֵן שֶׁל יְגוֹנוֹת שְׁחָרִים וְאֲדָמִים. אֲנִי גוֹמְעֶת אוֹתָם,
וְשׁוֹנֵאת אֶת עֲצָמֵי, שׁוֹנֵאת וּמִפְחָדֶת. וְעַכְשָׁו הָעוֹלָם מוֹלִיד
אֶת סוֹפוֹ וְרֵץ לְקִרְאָתוֹ בְּזִרְעוֹת פְּרוּשׁוֹת בְּאַהֲבָה.
אַהֲבַת הַמּוֹת הִיא שְׁמִכָּה הַכֹּל בְּחַלִּי.
שְׁמֵשׁ מִתֵּה מְכַתִּימָה אֶת הָעֵתוֹן. הוּא מְאָדִּים.
הַחַיִּים הוֹלָכִים וְאוֹזְלִים מִתּוֹכִי שׁוֹב וְשׁוֹב. הָאֲדָמָה הַכֶּהָה גוֹמְעֶת אוֹתָם.
הִיא הָעֶרְפֶּדִית הַגְּדוֹלָה שֶׁל כָּלָנוּ. וְכֵן הִיא תוֹמַכַּת בָּנוּ,

מִפְטָמָת אוֹתֵנוּ, בְּנִדְיבוֹת. פִּיהָ אָדָם.
אֲנִי מִכִּירָה אוֹתָהּ. אֲנִי מִכִּירָה אוֹתָהּ הַכְרוֹת אֵינְטִימִית – –
בַּעֲלֵת פְּנִי-חֹרֶף שְׁלִי, עֵקֶרָה שְׁלִי, פְּצִצַת-זֶמֶן יְקָרָה שְׁלִי.
גְּבָרִים הִשְׁתַּמְשׁוּ בָּהּ בְּאֶכְזָרִיּוֹת. הִיא תֹאכֵל אוֹתָם.
תֹאכֵל, תֹאכֵל, תֹאכֵל אוֹתָם בְּסוֹף.
הַשֶּׁמֶשׁ שׁוֹקֵעֵת. אֲנִי מֵתָה. אֲנִי יוֹלְדֵת מוֹת.

קול ראשון:

מִי זֶה, הַבֵּן הַכָּחַל הַזֶּעֶם הַזֶּה,
מְבָרִיק וּמְסַתוֹרֵי, כָּאֵלּוּ נָפַל מְכוּכָב?
כִּמָּה זֶעֶם מִבְטוּ!
הוא עָף אֶל תוֹךְ הַחֹדֶר, זַעֲקָה אַחוּזָה בַּעֲקָבוֹ.
הַצֶּבַע הַכָּחַל מְחֹוֹר. הוא אֲנוּשִׁי כְּכֹלוֹת הַכֹּל.
פָּרַח לוֹטוּס אָדָם נִפְתָּח בְּתוֹךְ צְלוּחִית הַדָּם.
תּוֹפְרִים אוֹתִי בְּחוּט שֶׁל מָשִׁי, כָּאֵלּוּ לֹא הֵייתִי אֶלָּא בַד.

מָה עָשׂוּ אֶצְבָּעוֹתַי לִפְנֵי שְׁאֲחִזוּ בוֹ?
מָה עָשָׂה לְבִי בְּכָל הָאֲהָבָה שָׁבוּ?
מַעֲוֹלָם לֹא רָאִיתִי דְּבַר צָלוּל כָּל כָּךְ.
עֲפַעְפִּיו פָּרַחִי לִילָה,
נִשְׁימָתוֹ רָכָה כִּכְנֶף פֶּרֶפֶר.
אֲנִי לֹא אֶרְפָּה.
אֵין בוֹ שׁוּם מוֹם אוֹ דֹפִי. רַק שֵׁשׁ-אֶרֶץ כְּזֹה.

קול שני:

הִנֵּה הַלְבָנָה בְּאֶשְׁנֵב הַגְּבוּהָ. זֶה עֶבֶר.
אֵיךְ מְמַלֵּא הַחֹרֶף אֶת מְרַחְבֵי נִפְשִׁי! וְאוֹר הַגִּיר הַזֶּה
הַזֶּה אֶת קֶשֶׁקְשָׁיו עַל הַחֲלוֹנוֹת, עַל חֲלוֹנוֹת הַמְּשֻׁרָדִים הָרִיקִים,
חֲדָרֵי הַכֶּתֶת הָרִיקִים, הַכֶּנְסִיּוֹת הָרִיקוֹת. הוּא כִּמָּה רִיק הַכֹּל!
זוֹחֵל כָּאֵן חֲדָלוֹן, הַכֹּל אַחוּז בְּחֲדָלוֹן נוֹרָא!
הַגּוֹפִים הַמְּגַבְּבִים סְבִיבִי עֲכָשׁוּ, אַחוּזֵי תְנוּמַת קֶטֶב – –
אֵיזוֹ קֶרֶן יָרַח כְּחָלָה עוֹטֶפֶת אֶת חֲלוֹמוֹתֶיהָ?

אני חשה איה היא חודרת אל תוכי, קרה, חירותי, כמו מכשיר.
ובסופה אותו קלסתר פנים קשה ומשגע, עם פה החולם החסר
הנפער בארשת של אבל תהומי.

זו היא הגוררת את הים המשחיר מדם סביב סביב,
חדש אחר חדש, עם כל קולות הכשלון שלו.
אני חסרת ישע כמו הים בקצה החוט שבידה.
אני חסרת שקט. חסרת שקט וחסרת תועלת. גם אני, כמוה, מיצרת גויות.
אני אנוע צפונה. אני אנוע אל תוך חשכה ממשכת.
אני רואה את עצמי כצל, לא גבר ולא אשה.
לא אשה, השמחה להדמות לגבר, ולא גבר
קהה-חושים ושטוח כל כך עד שאינו חש בכל חסר. אני חשה חסר.
אני זוקפת את אצבעותי, עשר יתדות לבנות.
ראו איה החשכה דולפת בינות לסדקים.
אינני יכולה להכיל אותה. אינני יכולה להכיל את חיי.
אני אהיה הגבורה הראשית של השולים.
לא יפילו עלי אשמה כפתורים שנשרו,
חורים בעקבי הגרבים, פניהם הלבנים והאלמים
של מכתבים שלא נענו, חנוטים בתבת מכתבים.
לא יפילו עלי אשמה, לא יפילו עלי אשמה.
השעון לא יתבונן בי כבאכולת-חשן, גם לא הכוכבים
הננעצים במקומם תהום רבה אחר תהום רבה.

קול שלישי:

אני רואה אותה בשנתי, את בתי האימה, האדמה.
היא בוכה מבעד לזוגית המפרידה בינינו.
היא בוכה והיא זועמת.
זעקותיה הן ווים שננעצים ומתחככים כחתולים.
בעזרת הווים האלה היא מטפסת ועולה אל תוך הכרתי.
היא בוכה בשל החשן, או בשל הכוכבים
הזוהרים והמסתחררים בעמק המרחק הרב.
אני חושבת שראשה הקט גלף בעץ,
עץ אדם, קשה. עיניה עצומות ופיה פעור לרוחה.
ומפיה הפעור מגיחות צרחות חדות,

הן שורטות את שְנתי כַּחצים,
הן שורטות את שְנתי וְחוֹדְרוֹת אֶל צְדִי.
בְּתִי חֶסֶרֶת שְׁנִים. פִּיהָ רָחַב.
הוא פּוֹלֵט רַחֲשִׁים אֲפִלִּים כָּל כָּךְ. לא יֵכֵל לִהְיוֹת שֶׁהוא טוֹב.

קול ראשון:

מהו שְׁמִפְרִיחַ אֲלִינוּ אֶת הַנְּשָׁמוֹת הַתַּמּוֹת הָאֵלֶּה?
ראו, הֵם כֹּה תְּשׁוּשִׁים, חֲפִים מְכַל כְּסוֹת שֶׁל מַמָּשׁ
בַּעֲרִיסוֹת הַמַּחְפּוֹת בְּבֶד, שְׁמוֹתֵיהֶם עֲנוּדִים לְפָרְקֵי הַיָּדִים,
מִדְּלִיּוֹת הַכֶּסֶף הַקְּטָנוֹת שֶׁבִּשְׂבִילָן חָצוּ אֶת הַסֵּף.
לְחַלְקָם שֶׁעַר שָׁחַר שׁוֹפֵעַ, וְחַלְקָם קִרְחִים.
לְעוֹרֵם גּוֹנִים וְרָדִים אוֹ צִהְבֵּהֲבִים, חוֹמִים אוֹ אֲדָמִים.
הֵם מִתְחִילִים לִזְכֹּר אֶת הַהֲבָדִלִים בֵּינֵיהֶם.
אֲנִי חוֹשֶׁבֶת שֶׁהֵם עֲשׂוּיִים מִמֵּים. אֵין לָהֶם שׁוֹם הַבְּעָה.
תְּנִי פְּנֵיהֶם נָמִים כְּמוֹ אוֹר עַל מֵים שְׁקֵטִים.
אֵלֶּה הַנְּזִירִים הָאֲמִתִּיִּים, אֵלוֹ הַנְּזִירוֹת הָאֲמִתִּיּוֹת, בַּעֲטִיפוֹתֵיהֶם הַזֹּהוֹת.
אֲנִי רוֹאָה אֵיךְ הֵם קוֹלְחִים וְנוֹפְלִים כְּכּוֹכָבִים אֶל הָעוֹלָם –
אֶל הָדוּ, אֶל אֲפִרְיָקָה, אֶל אֲמֶרִיקָה, מְפִלְאֵי־הַנֶּסֶם הָאֵלֶּה,
הַקְּטָנִים הַטְּהוֹרִים הָאֵלֶּה. הֵם מְדִיפִים רֵיחַ חֶלֶב.
כְּפוֹת הָרִגְלִים שֶׁלָּהֶם לֹא נִגּוּעוֹת. הֵם מְהַלְכֵי אוֹר.

הָאֵם יֵכֵל לֹא־כֹלֹם לְהִנָּתֵן כָּל כָּךְ בְּשִׁפְעַ?
הִנֵּה בְּנִי.

בַּעֲיִנֹּי הִרְחַבְהָ אוֹתוֹ הַכָּחַל הַכָּלְלִי, הַשְּׁטוּחַ.
הוא סֵב אֵלַי כְּמוֹ צֶמַח קָטָן, בְּהִיר, עוֹר.
בְּכִיָּה אַחַת. הִיא הָיָה שָׁבוּ אֲנִי נֶאֱחָזֶת.
וְאֲנִי נֶהָרָה שֶׁל חֶלֶב.
אֲנִי רָכַס מְלֵא חֲמִימוֹת.

קול שני:

אינני מכַּעֲרֶת. אֲנִי יָפָה אֶפְלוּ.
הָרָאִי מַחְזִיר אֵלַי אִשָּׁה שְׁאִין בָּהּ פָּגָם.
הָאֲחִיּוֹת מַחְזִירוֹת לִי אֶת בְּגָדִי, אִיזוֹ זֹהוּת.
זֶה רִגְלִי, הֵן אוֹמְרוֹת, שְׂדָבֶר כְּזֶה קוֹרָה.
זֶה דָּבָר רִגְלִי בְּחַיִּי, וּבְחַיֵּיהֶן שֶׁל אַחֲרוֹת.
אֲנִי אַחַת מִחֲמִשׁ, אוֹ מִשְׁהוֹ כְּזֶה. אִינְנִי חֹסֶרֶת תַּכְלִית.
אֲנִי יָפָה כְּמוֹ פֶּרֶט סְטִיִּסְטִי. בְּכַף יָדִי הִלְפִּסְטִיק.

אֲנִי מַצִּירֶת אֶת פִּי הַיֶּשֶׁן.
הִפָּה הָאָדָם שֶׁנִּחַתִּי בְּד בְּכָד עִם הַזֹּהוּת שְׁלִי
אֶתְמוֹל, שְׁלִשּׁוֹם, לִפְנֵי שְׁלֹשָׁה יָמִים. זֶה הָיָה יוֹם שִׁשִּׁי.
אִינִי זְקוּקָה אֶפְלוּ לְחַפְשָׁה. אוֹכֵל לַחֲזוֹר לַעֲבוּדָה הַיּוֹם.
אוֹכֵל לֵאֱהָב אֶת בְּעָלִי, וְהוּא יָבִין.
וְהוּא יֵאֱהָב אוֹתִי מִבְּעַד לַעֲרָפֶל הַמוֹם שְׁלִי
כִּאֲלוּ אֲבִדְתִּי עֵין, אוֹ רִגְלִי, אוֹ לָשׁוֹן.
וְכֵן אֲנִי עוֹמֶדֶת, כְּבִדַּת רֵאִיָּה.
וְכֵן אֲנִי הוֹלֶכֶת וּמוּבָלֶת עַל גְּבִי גִלְגָּלִים, בְּמָקוֹם רִגְלִים, דִּי בָהֶם.
וְלוֹמֶדֶת לְדַבֵּר בְּאֶצְבָּעוֹת, לֹא בְּלָשׁוֹן.
הַגּוֹף רַב תּוֹשִׁיָּה.
גּוֹפּוֹ שֶׁל כּוֹכַב יָם יָכֹל לַחֲזוֹר וּלְהַצְמִיחַ שְׁלָל זֵרוּעוֹת,
וּסְלַמְנִדְרָה מְסֻגָּלֶת לַגְּדֵל שְׁפָעֶת רִגְלִים. לוֹ רַק אוֹכֵל
לְשַׁפֵּעַ מְגוּפִי אֶת הַדָּבָר שֶׁנֶּאֱכָל.

קול שלישי:

הִיא אִי קָטָן, שְׁלוֹ וּמִגְמָנָם,
וְאִנִּי סָפִינָה לְבָנָה הַצּוֹפֶרֶת: שְׁלוֹם, שְׁלוֹם.
הַיּוֹם עוֹלָה בָּאֵשׁ. הַיּוֹם כְּבִד מְאֹבֵל.
הַפְּרָחִים בְּחֶדֶר אֲדָמִים וּטְרוּפִיִּים.
הֵם חַיִּי מֵאֲחֻרֵּי הַזִּגְגִּית כָּל יְמֵיהֶם,
טָפְלוּ בָהֶם
בְּיָד אוֹהֶבֶת.
עֲכָשׁוּ נֶצֶב בְּפִנְיָהֶם חֶרֶף מְלֵא סְדִינִים לְבָנִים, מְלֵא פָנִים לְבָנִים.

יש לי מעט מאוד דברים לשים במזודה.
 ישנם בגדים של אשה שמנה שאינני מכירה.
 ישנו מסרק. ישנה מברשת. ישנה ריקות.
 אני שבירה כל כך לפתע.
 אני הולכת ויוצאת מבית החולים כפצע.
 משחררים אותי מבית החולים כפצע.
 אני מותירה את הבראות מאחורי. אני מותירה משהי
 שהיתה נצמדת אלי: אני מתירה את הלכד
 של אצבעותיה כמו תחבושות: אני הולכת.

קול שני:

חזרתי לעצמי. אין עוד קצוות רופפים.
 דממתי עד כדי לכן שעוה. איני קשורה יותר בשום דבר.
 אני שטוחה ובתולית, וזה סימן שלא קרה דבר –
 דבר שאי-אפשר למחק, לקרע, להשליך, ולהתחיל מחדש.
 הזמורות השחרות הקטנות אינן חושבות על הלבלוב.
 המרזבים היבשים, היבשים, אינם חולמים על גשם.
 האשה שאני פוגשת
 בזוגיות החלונות היא אשה מסדרת.

היא מסדרת עד כדי שקיפות, כמו רוח רפאים.
 באיוז בישנות היא מניחה את דמותה המסדרת
 על פני גיהנם התפוזים האפריקניים, החזירים התלויים מן העקב.
 היא מתאימה את עצמה למציאות.
 זו אני. זו אני –

טועמת את המרירות בין שני,
 את הרשע האינסופי החפון ביום-יום.

קול ראשון:

עד מתי אוכל להיות חומה המגיפה את הרוח?

עד מתי אוכל

לעֵדן את קרינת השמש בצל כף ידי,

לִירט את כחל ברקִי הֶיֶרֶחַ הקר?

קולות הבדידות, קולות הצער

מלחכים את גבי בלי הרף.

איך ירכך אותם אותו שיר ערש?

עד מתי אוכל להיות חומה סביב האֲחֻזָּה הִירָקָה שלי?

עד מתי תוכלנה כפות-ידי

לִעֲטֹף את כאבו כְּתֻבֶּשֶׁת, ומלותי – להיות

צִפְרֵי נחמה בהירות שֶׁעֲפֹת וְעֲפֹת בִּשְׁמִים?

זה דבר נורא

להיות פְּעוּרָה עד כדי כך: כֹּאֲלוּ לְבִי

לִבֵּשׁ פָּנִים וְיֵצֵא אֶל הָעוֹלָם.

קול שלישי:

כְּמוֹ אֶלְכֹהוּל אָבִיב הַיּוֹם בַּקּוֹלָג'ים קוֹלָח.

הַכְתַּנֶּת הַשְּׁחֶרֶה שְׁלִי הִיא הַלְוִיָּה קִטְנָה:

הִיא מְעִידָה עַל כֶּבֶד רֹאשׁ.

הַסְּפָרִים שְׁאֲנִי נוֹשֵׂאת נִדְחָקִים אֶל צְדִי.

הִיָּה לִי פֶעַם פָּצַע יֶשֶׁן, אֲבָל הוּא מַחֲלִים.

הִיָּה לִי חֵלוֹם עַל אִי, אָדָם מְרַב בְּכִיּוֹת.

זֶה הִיָּה חֵלוֹם, וְלֹא הִיָּתָה לוֹ מִשְׁמַעוֹת.

קול ראשון:

הַשְּׁחַר מְלַבֵּב בְּבוֹקִיצָה הַגְדוּלָה שְׁמֹחוץ לְבֵית.

הַסְנוּנִיּוֹת חֲזָרוּ. הֵן צוֹחוֹת כְּטִלִי נִיר.

אֲנִי שׁוֹמֵעַת אִיךָ הַשְּׁעוֹת

מִתְרַחֲבוֹת וּמִתּוֹת בְּתוֹךְ הַגֶּדֶר הַחִיָּה. אֲנִי שׁוֹמֵעַת אֶת מוֹ הַפְּרוֹת.

הַצְבָּעִים מִתְמַלְאִים בְּעֶצְמָם מִחֲדָשׁ, וּרְטִיבוֹת

הסֶכֶךְ מַעֲלָה עֵשֶׁן בְּשִׁמְשׁוֹ.
הַנְּרָקִיסִים פּוֹקְחִים אֶת פְּנֵיהֶם הַלְבָּנִים בְּעֶרְוָה.
לְבִי נִרְגָּע. לְבִי נִרְגָּע.
אֵלֶּה הַצְּבָעִים הַבְּהִירִים וְהַצְּלוּלִים שֶׁל חֹדֶר הַיְלָדוֹת,
הַבְּרוֹז הַמִּפְטָפֵט, שְׂמַחַת הַשָּׂה.
אֲנִי שׁוֹב פְּשׁוּטָה. אֲנִי מְאֻמֵּינָה בְּנִסִּים.
אֲנִי מְאֻמֵּינָה בְּאוֹתָם הַיְלָדִים הַנּוֹרָאִים
הַפּוֹצְעִים אֶת שְׁנָתִי בְּעֵינֵיהֶם הַלְבָּנוֹת, בְּכַפּוֹתֵיהֶם חֲסְרוֹת־הָאֶצְבָּעוֹת.
הֵם אֵינָם שְׁלִי. הֵם אֵינָם שְׂיָכִים לִי.

אֲנִי אֶהְרֶה בְּנוֹרְמָלִיוֹת.
אֲנִי אֶהְרֶה בְּבִנִי הַקָּטָן.
הוא אֵינָנו הוֹלֵךְ. הוא אֵינָנו מְדַבֵּר מְלָה.
הוא עֲטוּף בְּחַתּוּלִים צְחוּרִים עֲדִין.
אָבֵל הוּא וְרֹד וּמִשְׁלָם. הוּא מְחִיךְ תְּדִיר.
כְּסִיתִי אֶת קִירוֹת חֹדְרוֹ בְּשׁוֹשְׁנִים גְּדוֹלוֹת.
צִירָתִי לְבָבוֹת קִטְנִים עַל כָּל דָּבָר.

אֲנִי רוֹצָה שְׂיִהְיֶה מִיָּחֵד.
הַמִּיָּחֵד מַעֲנִין אֶת הַשָּׁטָן.
הַמִּיָּחֵד מְטַפֵּס עַל גִּבְעַת הָעֶצְבוֹת
אוּ יוֹשֵׁב בַּמִּדְבָּר וּמְכַאֵיב לֵלֶב אִמּוֹ.
אֲנִי רוֹצָה שֶׁהוּא יִהְיֶה רָגִיל,
שְׂיֵאֱהָב אוֹתִי כְּמוֹ שְׂאֵנִי אוֹהֶבֶת אוֹתוֹ,
וַיִּתְחַתֵּן עִם מֶה שְׂיִרְצָה וְהִיכֵן שְׂיִרְצָה.

קול שלישי:

שְׂעַת צְהָרִים חֲמָה בְּאַחוֹ. פְּרָחֵי הַנּוֹרִית
נִכְמָשִׁים וְנִמְסִים, וְזוּגוֹת הָאוֹהֲבִים
חוֹלְפִים, חוֹלְפִים.
הֵם שְׂחָרִים וּשְׂטוּחִים כְּצִלָּיִם.
כְּמָה יָפֶה לִהְיוֹת חֲסֶרֶת כָּל אַחֲזִיָּה!
אֲנִי בּוֹדְדָה כְּמוֹ הַדָּשָׂא. אֵל מָה אֲנִי מִתְגַּעְגַּעֶת?
הֵאֵם אִמְצָא אוֹתוֹ אִי פַעַם, אִם צוּרְתוֹ בְּלָתִי נּוֹדַעַת?

הַבְּרִבּוּרִים כָּבֵד אֵינָם. אֲבָל
הַנֶּהָר זֹכֵר אֶת צִבְעֵם הַלֶּכֶן.
הוא נוֹהָה אַחֲרֵיהֶם עִם אוֹרוֹתָיו.
הוא מוֹצֵא אֶת צוּרוֹתֵיהֶם בְּעֵנָן.
מִי הִיא הַצִּפּוֹר הַבּוֹכָה
וְצִעַר מִמֶּלֶא אֶת גְּרוֹנָה כִּפְקַעֶת?
אֲנִי צִעִירָה כְּתָמִיד, הִיא אוֹמֶרֶת. לָמָּה אֲנִי מִתְּנַעֲגֶעֶת?

קול שני:

אֲנִי בְּבִית, בְּאוֹר הַמְּנוּרָה. הָעֶרְבִים הוֹלְכִים וּמִתְאַרְכִּים.
אֲנִי תוֹפֶרֶת קֶרַע בְּכִתְנֹת מָשִׁי: בְּעָלִי קוֹרָא.
כִּמָּה מִפְּלִיא הָאוֹר לִלְכֹּד אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה.
מַעֲיֵן עֵשֶׂן מִתְאַבֵּךְ בְּאוֹר הָאֵבִיב,
עֵשֶׂן שְׁחוּפֵן אֶת הַגְּנִים, אֶת הַפִּסְטִּים הַקְּטָנִים
בְּגֹן וָרֵד, כְּאֵלוֹ הַקִּיצָה עֲדִינּוֹת,
עֲדִינּוֹת שְׁאִינָה מִתִּיגֶעֶת, מִשֶּׁהוּ מַחֲלִים.
אֲנִי מִחֻכָּה וְכוֹאֶבֶת. אֲנִי חוֹשֶׁבֶת שְׁאֲנִי מַחֲלִימָה.
יֵשׁ דְּבָרִים אַחֲרֵים רַבִּים לַעֲשׂוֹת. כְּפוֹת־יָדַי
יְכוּלוֹת לְתַפֵּר אִמְרַת תַּחֲרָה אֶל הַבַּד הַזֶּה בְּתַפְרִים מְסֻדָּרִים. בְּעָלִי
יָכַל לְהַפְּךָ וְלְהַפִּךְ אֶת דְּפֵי הַסֵּפֶר.
וְכָךְ אֲנַחְנוּ בְּבִית, יַחַד, אַחֲרֵי שְׁעוֹת.
זֶה רַק הַזְּמַן הַמְּכַבִּיד עַל כְּפוֹת יְדֵינוֹ.
זֶה רַק הַזְּמַן, וְהוא אֵינָנו בַּד.

הַרְחוּבוֹת יִהְיֶכּוּ אוֹלֵי לִפְתָּע לִנְיָר, אֲבָל אֲנִי מִתְּאוֹשֶׁשֶׁת
מִן הַנִּפְלִיָּה הַמְּשֻׁכָּת, וּמוֹצֵאת אֶת עֲצָמֵי בְּמִטָּה,
שׁוֹכֶבֶת לְבִטָּח עַל הַמְּזוֹן, כְּפוֹת־יָדַי הוֹדְפוֹת, כְּבִנְפִילָה.
אֲנִי שֹׁכֶה וּמוֹצֵאת אֶת עֲצָמֵי. אֵינִנִּי צֵל
אֵף עַל פִּי שֶׁצֵּל מִתְּחִיל מִכְּפוֹת רַגְלִי. אֲנִי אִשָּׁת אִישׁ.
הָעִיר מִחֻכָּה וְכוֹאֶבֶת. גְּבַעוּלִי הָעֹשֶׂב
הַקְּטָנִים מְבַצְּבָצִים מִבְּעַד לְאֶבֶן, וְהֵם יִרְקִים מְרֹב חַיִּים.

חמישה שירים

מאנגלית: עידית נבו

אישה חשוכת ילדים

הָרָחַם
מִשְׁקָשֶׁק בְּתַרְמִילוֹ. יָרַח
נִחַלֵץ מִן הָעֵץ בְּלִי מָקוֹם לְהִיּוֹת בוֹ.

הַנוֹף שְׁלִי הוּא יָד לֹא קוֹיִם,
הַדְּרָכִים נִקְבְּצוֹת לַפְקָעֶת,
הַפְקָעֶת עֲצָמִי,

עֲצָמִי הוֹרֵד שְׁבֻה־שֶׁג יָדָהּ – – –
הַגּוֹף הֵנָּה,
הַשְּׁנֵהָב הַזֶּה

נִתְעַב כְּצוֹחַת יֶלֶד.
עֲכָבִישִׁית, אֲנִי טוֹוָה מִרְאוֹת,
נֶאֱמָנָה לְדַמּוּי שְׁלִי,

לֹא מִבִּיעָה אֶלָּא דָם – – –
טַעַם אוֹתוֹ, אָדָם כֹּהֵה!
וְהִיעֵר שְׁלִי

הַלְוִיָּה שְׁלִי,
וְהַגְבָּעָה הַזֹּאת וְכָל זֶה
בּוֹהֵק מִפִּיהֶן שֶׁל גּוֹיּוֹת.

עדינות

עֲדִינוֹת בְּבִיתִי, כֹּה קָלִיל צַעֲדָה.
מֶרֶת עֲדִינוֹת, הִיא כָּל כֶּךָ נַחֲמָדָה!
מֵאֲדָם וּמִכַּחַל אֲבִנֵי הַחֹן עוֹלָה עֲשָׁן
בַּחֲלוֹנוֹת, הַמְרָאוֹת
נִמְלָאוֹת חִיוִכֵי אֶהְדָּה.

מָה אֲמַתִּי מִבְּכִיו שֶׁל עוֹלָל?
בְּכִי אֲרַנֵּב פְּרָאִי יוֹתֵר אוֹלִי,
אֶךְ נָטוּל נִשְׁמָה.
סֶכֶר מְרַפָּא הַכֹּל, כֶּךָ אוֹמֶרֶת עֲדִינוֹת.
סֶכֶר הוּא נוֹזֵל חִיוִנִי.

גְּבִישֵׁי רְטִיוֹת קִטְנוֹת.
הוֹ, עֲדִינוֹת, עֲדִינוֹת
אוֹסֶפֶת פְּסוֹת בְּמַתִּיקוֹת!
הַמְשִׁי הַיִּפְנִי, פֶּרֶפְרִי הַנוֹאֲשִׁים,
בְּכָל רֶגַע יִצְמָדוּ בְּסִכּוֹת, מְאֻלָּחִשִׁים.

וְהִנֵּה אֶת בָּאָה, עִם סִפְלֵי שֶׁל תֵּה,
עֲטוּרֵת אֲדִים.
זֶרֶם הַדָּם הוּא שִׁירָה,
בְּלִתִּי נִתֵּן לַעֲצִירָה.
אֶת מַגִּישָׁה לִי שְׁנֵי יְלָדִים, שְׁנֵי וִרְדִּים.

כל היום משחקת שחקמט עם עצמות העולם:
רצויה (כשקפעת גשמי בראשית
מעבר לחלון), נחה על כרים, מסלסלת כלה,
מכרסמת סכרית חטאים אקראית.

מצטנעת, שדיה ורדים, כה נשית, מערסלת
מנעמי שוקולד בחדרים עם טפט של ורדים,
שם שדות מבהיקות רוחשות חריקה מקללת
וורדי חממה מרעיפים לבלובים משחתים.

אבני הנפך על אצבעותיה ברצוד מהיר
ודם משתקף לארכו של כתב היד;
היא הוגה בניחוח המתוק, המבחיל
של גרדניות מרקיבות בכוף הפנסיה,

ואובדת במטפורה המעדנת, היא נמלטת
מפניהם האפרות של ילדים בוכים בקרת.

אם תבחר את הצפור
כדי לחקור את לשונה,
אזי תחתך את המיתר
שמחולל את פזמונה.

אם עור מעל חיה תפשוט
כדי לסגד לרעמה,
אזי תחריב עד היסוד
את ראשיתה של הפרוה.

אם פתע תתנפל על דג
כדי לבחון את סנפירו,
במו ידיך תרסק
את עצם היצירה שבו.

אם את לבי תתלש כדי
למצא בו מה מניע מה,
תבלם שעון אשר מחסיר
מאהבתינו פעימה.

ג'יגולו

שְׁעוֹן כִּיס, אֲנִי מִתְקַתֵּק הַיָּטֵב.
הֶרְחֹבוֹת הֵם נִקְיָקִי לְטָאוֹת,
תְּלוּלֵי צִדְדִים עִם חוּרֵי מִסְתּוֹר.
עֲדִיף לְהַפְגֵּשׁ בְּמִבּוֹי סְתוּם,

הַדִּינוֹן מְעוֹרֵר הַתְּשׁוּקָה.
פִּי מִדְלִדֵּל,
פִּיּוֹ שֶׁל הַמוֹשִׁיעַ,
כְּשֶׁמְנוּעֵי מַגִּיעַ לְנִקְדַּת הַגָּמֵר.

אֲרָמוֹן שֶׁל קְטִיפָה
שְׁחִלּוֹנוֹתָיו מְרֵאוֹת.
שֵׁם הַכֹּל בְּטוֹחַ,
אֵין תְּמוֹנוֹת מִשְׁפָּחָה,

הַקֶּרְקוֹשׁ שֶׁל
מִפְרָקֵי הַזֶּהָב שְׁלִי, דְּרָכֵי לְהַפֵּךְ
כְּלָבוֹת לְאֲדוּוֹת כְּסוּפּוֹת,
מְגוֹלֵל שְׁטִיחַ וְהַשְׁתָּקָה.

שׁוּם טִבְעוֹת בָּאֶף, שׁוּם בָּכִי.
קֶרְסִי דִּיג מִבְּהִיקִים, חֵיוֹכֵי הַנָּשִׁים
גּוֹמְעִים אֶת גְּדִלִי,
וְאֲנִי, בְּשָׁחַר אֶפְנֹתִי,

וְאֵין סוּף, אֵין לֶכֶךְ סוּף.
לְעוֹלָם לֹא אֶזְדַּקֵּן. צִדְפוֹת חֲדָשׁוֹת
צוֹחָחוֹת בֵּינִי וְאֲנִי
נוֹצֵץ כְּמוֹ פּוֹנְטִינְבִּלוֹ.

דָּשׁ בְּמִצֵּעַ שֶׁל שְׂדִים כְּמִדּוּזָה.
כְּדֵי לְהִזִּין
אֶת כְּנוֹרוֹת הַגְּנִיחוֹת אֲנִי אוֹכֵל בִּיצִים –
בִּיצִים וְדָגִים, דְּבָרִים בְּסִיסִיִּים,

מְרָצָה,
כָּל מִפְּלֵי הַמַּיִם הוּא עֵין
שְׁמַעֵל בְּרִכְתָּהּ אֲנִי בְּרִכּוֹת
רוֹכֵן וְרוֹאֶה אוֹתִי.